

ΧΑΜΕΝΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Ἐπόθησα ταξιδευτὴς νὰ προσκυνήσω
Τὸν χρυσελεφαντίνιο μου νάό,
ὅπ ἔχτισα ταιριάζοντας τὴ λύρα
μὲ τὸ ρυθμὸ τῶν εἴκοσι χρονῶ.

Κ εἶπα πῶς θὰ τὸν ξαναβρῶ στὴν πολιτεία
ὅπ ὁ ξανθὸς Ἀπρίλης κυβερνᾷ,
πῶς θὰ μὲ πάρῃ τ' ὦριο τρεχαντήρι
ποὺ πάνω σ' ἀνθοκύματα κυλᾷ.

Ἐπόθησα, μὰ ὁ καπετάνος δὲ μὲ παίρνει.
— Ταξιδευτὴ μου ἐκεῖ, τί θέλεις πιά!
Στὴ βάση τοῦ ναοῦ σου χτίζουν ἄλλοι.
Ποιὸς συλλογιέται τώρα τὰ παλιὰ!

ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ποτὲ τὴν κατακόμβη μὴν ἀφήνης
κι ἂν σὲ διώκουν Νέρωνες καὶ Διοκλητιανοί,
κι ἂν στ' ἀμφιθέατρο ποὺ ὁ ὄχλος ἀλαλλάζει
οἱ πάνθηρες τ' ἀδέρφια σου ξεσχίζουν.
Τὶς ὕβρεις, τὰ μαρτύρια νὰ προτιμᾷς,
τὴν ἀγωνία νᾶχης πάντα τοῦ θανάτου,
μὰ τῶν Ρωμαίων τοὺς Θεοὺς μὴν προσκυνήσης,
μὴ γελαστὴς γιὰ τῶν εἰδώλων τὴ λατρεία.
Ποτὲ τὴν κατακόμβη μὴ ξεχάνης,
μὰ σιγαλὰ στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια,
μακρὰ σου ἀφήνοντας τὰ φῶτα τῶν ὀργίων,
νὰ τρέχης τὸ λυχνάρι σου ν' ἀνάβης.
Πάντοτε τὸ στεφάνι νὰ προσμένῃς,
στὸ θυμιατό σου μοσκολίβανο νὰ βάζῃς
θαρδῇ μιὰ μέρα ποὺ οἱ Ρωμαῖοι θὰ χαθοῦνε
κ ἢ κατακόμβες θὲ νὰ γίνουν ἐκκλησίες.